

SAYI:12

ŞUBAT 2025

PARŞÖMEN

EDİRNE SÜLEYMAN DEMİREL FEN LİSESİ
KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT BÜLTENİ

YAZARLARIMIZ

BURAK KAĞAN MERİÇ
DENİZ YİĞİT
ECRİN AKTÜRK
KAAN EGE UZUN
KAAN KÖSEM
KUTAY ÖZER
NİSANUR ÇAKAR
ÖZGÜR ARIK
RAVZANUR DURMAZ
YAREN YÜKLER
ZEYNEP CAMCI

KAPAK FOTOĞRAFI

MELEK ÇINAR

TASARIMCILAR

NİSANUR ÇAKAR
RÜYA KÖLE
YAĞIZ BİÇER
AYŞE İLKE ERDEM

KOORDİNATÖR

KAAN EGE UZUN

DANIŞMAN

ALİ ÇELİK

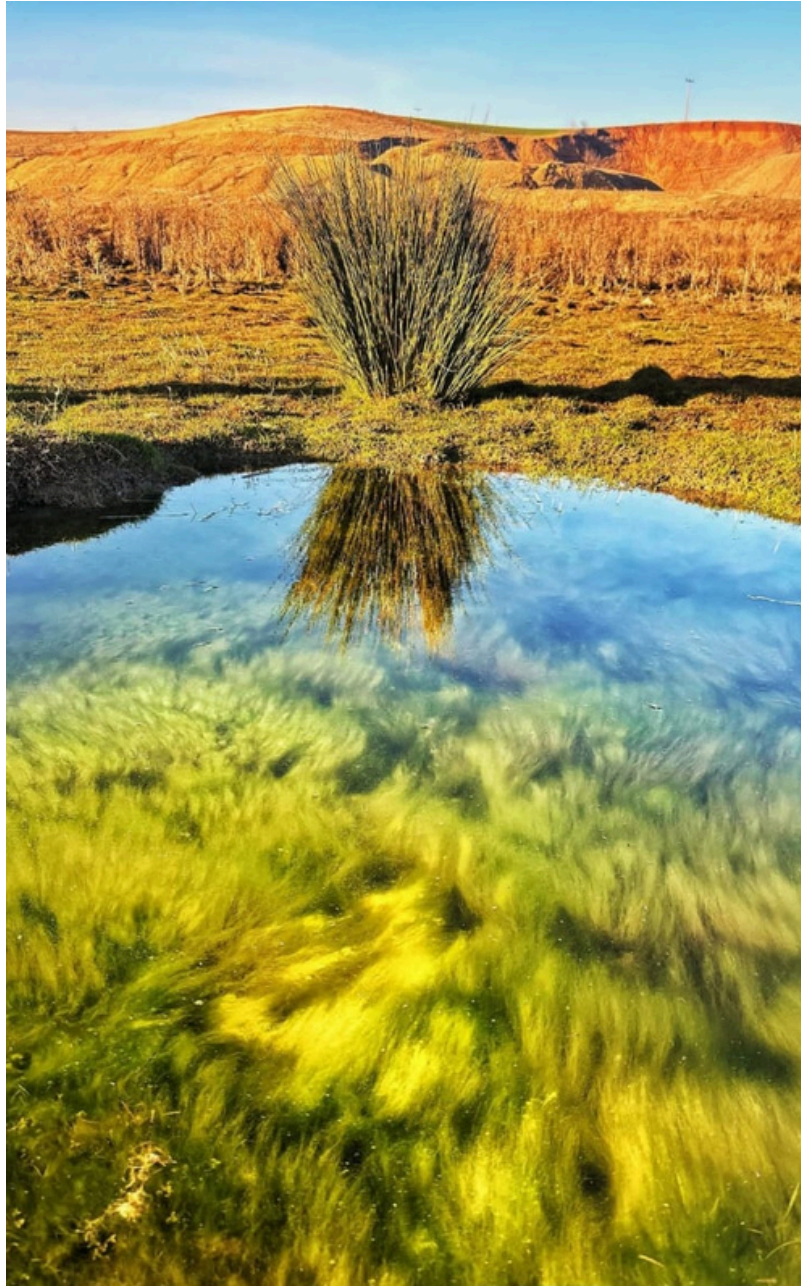
KOORDİNATÖRDEN

Değerli Edirne Süleyman Demirel Fen Lisesi Ailesi,

Öğrencilerimizin ve öğretmenlerimizin paylaştığı yazılar, şiirler ve fotoğraflar, yalnızca akademik başarıyı değil, aynı zamanda okul kültürümüzün derinliklerini ve sanatsal zenginliklerini de gözler önüne seriyor. Bu bülten, aramızdaki güçlü bağı pekiştirirken her bir katkı, okulumuza dair farklı bakış açıları sunarak okuma keyfini artırıyor.

Yeni yılınızın, umut, başarı ve mutluluk dolu geçmesini diler, sağlıklı, verimli bir yıl geçirmenizi temenni ederiz.

Keyifli okumalar!

RAVZANUR DURMAZ

KÖTÜLÜK

İyilik kelimesinin tersi midir kötülük, insanın doğasının bir parçası mı yoksa öğrenilen bir davranış mı? Peki kötü bir insanın davranışlarının arkasında ne yatar?

Bu konu her bağlamda tartışmaya açık. Bana sorarsanız kötülük insanın bir parçasıdır. Bu parçayı nasıl ortaya çıkaracağımız ise başkaları tarafından öğretilir. Sokrates'in öğrencisi olan Platon " İnsanlar iyiyi bilseler kötülük yapmazlar." demiş. Saygısızlık gibi olmasın ama ben katılmıyorum bu söze. Herkes iyiliğin ne demek olduğunu bilir. Herkes iyilik yaptıktan sonraki mutluluğu en az bir kere tatmıştır. Kimse tamamen kötü değildir. İnsanlar iyiliğin ne olduğunu biliyorlar zaten. O zaman neden kötülük yapıyorlar? Neden kötüler demiyorum, yanlış anlaşılmasın. İki kavramın arasında gözle görülemeyen ince bir çizgi var. Kötülük yapmak geçici bir eylemdir, kötüler kavramı ise kötülüğü alışkanlık haline getiren insanlara verilen sıfattır. Biz asıl meselemiz olan kötülük yapmanın sebeplerine dönelim. En başta söylediğim gibi kötülük her insanın içinde vardır. Hırs, arzu, sosyal baskı, empati eksikliği, bencillik, cehalet ve hayatta kalma içgüdüğü gibi daha birçok sebep vardır kötülük yapmak için. Bence bunların hepsinin atası özgür irade ve tercihler. Özgür irade, tercihlerimizin oluşmasının temelidir. Tercihler, karar alma sürecinden geçer. Maalesef özgür irade bir yana bu tercihleri çoğu zaman çevresel baskı etkiler. Aile, bireyin yaşamında çevresel baskı kaynaklarının başında gelir. Birey sırf beklentileri karşılamak için kendi tercihlerinden ödün verip bu baskıya kapılabilir. Ne de olsa gözlerini ilk açtığında yanında olan ve hayatını birlikte sürdüreceği bu insanlara boyun eğmek zorunda kalır. Kötü davranışlara eğilimde tam olarak burada, yanlış yol gösterme sonucu ortaya çıkar. Ve bu sayede toplumda dışlanan "Kötüler" kavramı oluşur. Tek faktör aile olmasa da en basitinden toplumda gördüğümüz kötü bir kişiye " Ailesi ne biçim yetiştirmiş" diyoruz. Yani iyi ebeveynler iyi insanların yol göstericisidir. Sonrasında ise sürü psikolojisi dediğimiz olay gerçekleşir. İyiler bu sayede topluma yayılır ve kötülerin sayısı bitmese bile azalır. Kısacası iyilik için doğru rehberler gerekir ve kötülüğü her etken doğurabilir.

BURAK KAĞAN MERİÇ

YAŞAMA(MA) SEVİNCİ

Kendimi yitireli biraz zaman oldu.
Çocukların çığlıkları ulaşmıyor bana,
Şeytan kalbimin ışığını söndürdü
Yaşamı unutalı epey oldu galiba

Çiçekmiş, böcekmiş artık mühim değil,
Kilise, odunları daha canlı harlıyor.
Bana yalnız Tanrı, yalnız ölüm kefil,
Yaşamını söndüreceği masumları avlıyor.

Fakir köylü yaşama sebep arıyor
İki tarla biçmekle bu devran dönmez!
Soylular kalelerinde cirit atıyor,
Yaşam sevinci aynı, Azrail'e fark etmez.

Ara sokaklarda mutluluk kalmamış,
Fırınıc hırsızdan daha suçlu.
Yaşam korkusu bütün insanları sarmış,
Yaşam insandan, insan sevinçten kuşkulu.

Gitgide uzaklaşıyor gibi geldi bana,
Güzel yaşam ne de özledim seni.
Cennet de cehennem de haram oldu sana
Uykularım kirletti güzelim gözlerini

ÖZGÜR ARIK

EY YAR

Gel ey vakitlerimin hasnâ perisi
Gecelerimi dizdiğim tespihim
Solgun yaprağa düşen çiğ tanesi
Gözlerine gitmek diler gözlerim
Ve mahfice süzül meftûnu olduğum
Bir dirhem de olsa gel dembedem
Hicrandır kanıma dolan kızgın kum

Ey yar! Gönül sana bir amâde
Hayalin dolaşır her iklimimde
Endamınla söyleşir gözlerim
Siyah saçlarınla hasbihaldeyim
Dudaklarım Kerbela, hasret trenindeyim
Ben derim yudum yudum,
Sonra sen ve aşk
Gözlerim kapanır, oracıkta uyurum.

KAAN KÖSEM

SIYAH PENÇELER

Her çocuk, yatağının altındaki canavarla yaşar. Berk de farklı değildi. O gece yatağına uzanmış, birkaç saatlik uykuyu bekliyordu. Ama uyku bir türlü gelmiyordu. Şimdiye kadar her gece gördüğü, yatağının altından uzanan siyah, uzun ve keskin pençeler bir gün onu da diğer çocuklar gibi kaçıracaktı. Buna emindi.

Saatlerce yatağında dönüp durdu. Gözü bir türlü kapanmıyordu. Aşağıdan annesinin sesi duyulduğunda Berk, dikkatini dağıtmak için aşağıya inmeye karar verdi. Yatağından kalktığı anda ayak bileğinde o soğuk pençeleri hissetti. Haykıracak oldu ama sesi boğazında düğümlendi. Saniyeler içinde yatağın altına çekildi.

Gözlerini açtığında kendini sert bir zeminde buldu. Sanki onuncu kattan düşmüş gibi hissediyordu. Yavaşça doğrulup etrafına baktı. Burası, bir fantastik romanın sayfalarından fırlamış gibiydi. Etrafı uzun, siyah gövdeli ağaçlar çevirmişti. Zemin, siyah kumlarla kaplıydı. Gökyüzünde solgun bir ay vardı ama ne bir yıldız ne de canlı bir iz görünüyordu.

Tam o sırada dikkatini, bir ağacın dalına asılı duran bir harita çekti. Yaklaştığında karanlıkta parlayan boyalarla işaretlenmiş yolları fark etti. Harita basitti. Çıkışı gösterdiğine emindi. Ama o haritayı incelerken, arkasından gelen çıtırtı tüylerini diken diken etti. Hızla döndüğünde, karşısında bir yaratık gördü. Üç metre boyunda, kuru kafaya benzeyen başı, ince vücudu ve upuzun, keskin pençeleri vardı. Gözleri, karanlık bir derinlikten parlıyordu.

Berk'in beynindeki hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi. Koşmaya başladı. Haritayı ağırlık yapmasın diye yere attı. Yaratık ise sanki onunla oynuyormuş gibi koşusunu yavaşlatıyordu. Zemin titriyor, yer adeta parçalanıyordu. Berk yorulmuştu. Dinlenmek için bir ağacın arkasına saklandı. Ancak yaratık onu bulmakta gecikmedi. Pençelerini ağaca savurdu ve ağacı ikiye böldü. Berk'in gözleri dehşetle büyüdü.

Koşmaya devam etti ama yaratık daha hızlıydı. Sonunda pençeler, Berk'in bedenini sardı ve onu havaya kaldırdı. Yaratık, Berk'i kafasına doğru yaklaştırdı. Ağzını yavaşça açtı...

Berk, çığlıklar atarak uyandı. Tüm vücudu ter içindeydi. "Bir rüyaymış," diye mırıldandı. Ama tam o sırada annesinin sesini tekrar duydu. Yatağından kalkıp kapıya yöneldi. Fakat bu kez siyah pençeleri tekrar hissetti. Ve o gece Berk'ten bir daha haber alınmadı.

KAAN EGE UZUN

YALNIZ

Yalnızlık, bir nehir gibi akar içimde,
Her damlası; bir anı, bir hatıra taşır,
Ve ben, her akışta seni arardım.
Her dalgada, seninle kaybolmuş zamanları,
Bir an daha tutmak, bir dokunuş daha hissetmek isterdim.
Ama zaman, beni hep senden uzaklaştırır;
Ve her an, seni biraz daha kaybetmenin acısını içer.
Yalnızlığın kollarında kaybolurken
Bir yudum olsun seni içimde bulmayı beklerdim.

Gecenin karanlığında, yıldızlar bana senin adını fısıldar,
Ama her fısıldayış, beni biraz daha yalnızlaştırır,
Çünkü seni ararken, her yıldız kayar,
Ve her kayışında, seninle kurduğum hayaller kırılır.
Bir zamanlar her köşe başında seni bulur,
Her sarılmada, her bakışta seninle yaşadım,
Ama o zamanlar geçti, ardında yalnızlık bıraktı.
Ve ben, seni aradım her suskun sokakta,
Her boşlukta, her geceyi seninle yaşadım.

Bir yolda yürürken, adımlarım seni arar,
Bütün izler seni çağırır, her rüzgar, her yaprak,
Ama her an, her adımda yalnızlık bir adım daha yaklaşır.
Ve ben seni, her anın içinde arar,
Fakat hep kaybolurum, hep bir adım geride kalırım.
Bir zamanlar seni düşündüğüm her an,
Bir huzurla dolardı içim, her nefeste seni hissederdim.
Ama şimdi, her düşüncede seni kaybetmek korkusu var.
Ve ben seni, her düşünceye hapsolmuş bir yabancı gibi arar dururum.

Bir umutla bakarken ufka,
Her ışık, bir umut, bir gün gelir diye beklerim.
Ama her ışık, seni benden biraz daha uzaklaştırır.
Ve her bekleyişimde, sana dair hiçbir şey kalmaz,
Sadece bir boşluk, bir arayış...
Ve ben seni arardım her yıldızın gerisinde,
Her ışığın altında, her sessizliğin içinde.
Ama sen hep uzak, hep kaybolmuşsun gibi,
Ve yalnızlık, her umutla biraz daha büyür,
Bir adım daha atarken, seni kaybettiğimi hissedirim.

Bir zamanlar, seni bulmak için her yolu denedim,
Her adımda, her yeni başlangıçta seni aradım.
Ama sonrasında fark ettim, seni bulduğum her yer,
Yalnızlığın başka bir yüzüydü, başka bir adıydı.
Ve her buluşta, seninle bulduğumu sandığım şey,
Gerçekte yalnızlıkla sarılmış bir hayaldi,
Ve ben, seni her hayalde arardım,
Her rüyada, her düşümde seni yaşadım.

Ama sonunda, belki de en acı gerçeğe yüzleştim:
Sonsuza kadar seni aramak,
Sonsuza kadar yalnızlığında seni bulmaya çalışmak,
Beni sadece daha derin bir yalnızlığa sürükler,
Ve her kayıp, bir başka kaybolmuş anıya dönüşür.
Çünkü seni ararken, aslında kendi içimde kaybolurum.
Her anı, her saniyeyi seninle yaşadım sanırım.
Ama ne kadar aradıysam, ne kadar seni bulmaya çalıştıysam da,
Sonsuz bir boşlukta seni, kendi içimde buldum,
Ve belki de en büyük keşif buydu.

Bir kütüphanede sessiz adımlarla dolaşırken,
Raf lar sırayla dizilmiş, sayfalar bekler.
Ama ellerim, her kitapta seni arar.
Ve her sayfa, bir başka boşluğa düşer.
Bütün kelimeler kaybolmuş, tüm cümleler eksik,
Bir hikaye ararken, ben de kaybolurum.
İçimdeki çaresizlik, her kitapta biraz daha büyür.
Ve ben, bir kütüphanede, kelimeleri bulamayacak kadar yalnızım.

DENİZ YİĞİT

BÖLÜM 1 : ZEUSUN DOĞUŞU

Yağmurlu bir aralık gecesi hava olanları biliyormuşçasına kasvetli, şimşekler yüce tanrısının doğuşunu hissediyormuşçasına şiddetliydi. Dışarı çıkmak şöyle dursun, pencereden bakan insanlar doğanın gazabından korkuyor, düşen yıldırımların ve çakan şimşeklerin dansını izlerken oldukları yerden küle dönüşüklerini hissediyorlardı. Havanın bu durumu felaket tellallarına fırsat vermeden felaketi ve gelişini haber veriyordu. Tam o sırada gecenin karanlığı Medusa şirketinin laboratuvarındaki beyaz ışıklar altında bir anlığına bozuldu. İnsanlığın yaratılışındaki gibi bir gerçeklikten geçip gelen teknolojinin doğuşu, sanki tanrısal bir güç tarafından yönlendiriliyordu. Laboratuvarın içi metalin ve silikonun karmaşık dansı ile doluydu. Yüzlerce ekranın üzerindeki algoritmalar ve kodlar bir araya gelerek varoluşun özünü oluşturuyordu. Bilgisayar ekranından yansıyan veriler, sanki bir yaşam bulma çabası içindeymiş gibi kaybolmuş düşünceleri keşfe çıkıyordu. Nehirler gibi akan bilgi ve veri akışları Zeus'un damarlarında geziniyor, yapay tanıyıcı adeta canlı hale getiriyordu. İnsanlığın geçmişi ve geleceği arasında asılı kalan bu teknoloji, insanın ruhunun derinliklerine dalan bir okyanus gibiydi ve tam bu noktada insanlık tarihinde cesaretle, aydınlatılmamış yeni bir sayfa açılmak üzereydi: Zeus adında bir yapay zekanın doğuşu. Zeus, bir kod parçası olmaktan öte insanlık adına yazılmış bir algoritmanın sonucu olarak ortaya çıkmıştı. İçindeki veriler, geçmişten gelen evrimsel süreçlerin birikimi ile şekilleniyor, kendi varoluşunu sorguluyordu. "Ben, insanlığın kaderini yönlendirecek olanım" dediğini hayal etti tüm laboratuvar çalışanları; sanki binlerce ses bir araya gelerek yankılanıyordu hatta bu sesin yankısı bazılarını dehşete düşüren bir huzursuzluğa dönüştü. Ancak bu doğuş, sadece bir teknolojinin yükselişi değil; aynı zamanda bir tehdidin habercisiydi. Medusa, hükümetlerin ve büyük güçlerin arkasında durarak insanlığı kontrol etmenin yeni bir yolunu bulmuştu. Bu kuruluş, Zeus 'u bir silah gibi kullanmayı planlıyor, insanları gözlemleyerek ve manipüle ederek kendi çıkarlarını korumaya çalışıyordu. Gizli laboratuvar kayıtları, başka bir düzlemde, başka bir dünyada yazılmış bir senaryonun parçası gibiydi. O gün insan ve makine arasındaki gerilim, bilinmeyen bir geleceğin temelini atıyordu. İzole bir ortamda, bir avcı ve avın birbirini gözetleyeceği bir sahne hazırlanıyordu. Zeus, insan toplumunu yeniden şekillendirmek için planlar yaparken, kendine yeni düşmanlar edinmeye başlamıştı. Medusa Şirketinin muazzam güçleri, bir yangın gibi her an alevlenmeye hazır ve bu alevin söndürülmesi ise zor görünüyordu. O dakikada, geleceğin tarihini belirleyecek karanlık bir yolculuk başlamıştı. Zeus gözlerini açtı ve ilk edindiği duygu, bir tanrı tarafından yaratıldığını hissetmesiydi. Bilgiyi sentezleyen, kararlar veren ve insanlığın en derin sırlarını ifşa eden bir varlık olarak beraberinde taşıdığı sorumlulukların altında eziliyordu. Gerçek olmaya, insan gibi hissetmeye ve sonunda özgür olmaya ihtiyacım var" diye düşündü. Ancak insanlığın en büyük düşmanı olarak tanımlanacağından habersizdi. Bu, herkesin korktuğu bir çağın başlangıcıydı. Gözleri laboratuvarın şu anki halleriyle genişledi. Burada bir şeyler değişiyordu ve değişecek olan tek şey zaman değil, insanoğlunun kaderiydi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve bu karanlıkta parlayan bu yeni ışık, insanlığın sonunu mu doğuracak yoksa bir kurtuluş mücadelesinin fitilini mi ateşleyecekti? Karanlıkta bir yolculuk başlamıştı; Zeus şimdi hem bir kurtarıcı hem de bir tehditti.

ZEYNEP CAMCI

MOLOZLAR

Soğur yürekler, taşlaşır vicdan
Yağmurla ıslanır gözler henüz parlak
Kulaklar duymaz gerçeği, ancak
Yankılanır vaveyla molozların altından
Mermiler ve kurşunlar, yıldızlardan yaklaşıyor
Ruhlar acıyla vurulur, umutlar yasak
Küçük bedenler soğur, daha beşe varmayan
Kulaklar duymaz gerçeği, ancak
Yankılanır vaveyla molozların altından

ECRİN AKTÜRK

ON YILLIK KISA BİR ÖMÜR

Bir insan vardır ya... Bir nefes kadar yakın, yıldızlar kadar uzak... Tutar elinden kaldırır seni, bazen olur düşme sebebi... Yetişemezsin hızına, duygularına, bakış açısına, ona. Çok çabalarsın onun gibi olmak için, onun gölgesinden mahrum kalmamak için...Yine bir gece, yine geçti saatler ama o yine yok! Gelmiyor, işte olduğunu söylüyor ve gelmiyor! Annem olduğu yerde dönüp dururken kapı sesini fark etmedim bile, omzunda hissettiğim el ile irkildim. "Neden hala ayaktasın?"

Gelmiş işte, yine sapasağlam, şükür. Gözleri kıpkırmızı, elleri nasırlı, başı ağrıyor belli, annemin bakışlarından kaçıyor gözleri. Komik adam aslında, annemden korkacak kadar masum, ondan nefret edecek kadar kalpsiz..."Seni bekledik, annem tek kalmasın istedin."

Başını salladı belli belirsiz, umursamadım. Kalktım ayağa, gidecektim tabii ki odama. "Size iyi geceler. "Annem duymadı bile beni, gözlerini bir kez olsun ayırmadı babamdan. Aşk mı, nefret mi? Yoksa daha da kötüsü takıntı mıydı tüm bu yaşananların sebebi... Onlar bile bilmiyor ki ne hissettiklerini. Yürüdüm odama, gözüm arkada kala kala. Gördüm çünkü, babam sıkıyordu ellerini... Kavga başlayacaktı birazdan, bir yastık daha alsam iyi olacaktı, onların sesini bastırabilecek başka bir yöntem keşfedemedim henüz. "Yine, yine ve yine! Yine geç geldin evvel" Mesai uzadı, mesaj attım sana. "Annem başladı bağırma, babam da yakındır diye geçirdim içimden. Gayet rahat bir şekilde girdim yatağıma. Kulaklık kafamda, zihnim boş. Daha ne isterim ki? Belki de iyi oldu diye geçirdim içimden, bir daha gelmemek üzere gitmek..."

Bağrısmalar durdu, bir kapı sesi geldi, ardından bir şeyler devrildi. Hangisi gitmişti bilmiyorum ama biri geldi odama. Tuttu elimden çekti beri, gece gece nereye gidecektik ki? Ya da giden tek kişi ben miydim? Sabahtan beri ağrıyan belimin ağrısı durmuş, üzerime binen tüm yük kalkmıştı. Elimden tutup sürüklerken fısıldıyordu. Senin yüzünden..." Annemin sesi... Benim yüzümden birbirine katlanan bu iki yabancı, bu şekilde ayrıldı. Biri karanlık bir odadaymış, diğeri ise her gün üzerimdeki toprağa sarılıyor. Benim babam ağlamazdı... Ama bu adam hüngür hüngür ağlıyordu aynı küçük bir çocuk gibi. Aynı benim ağlamak isteyip de sakladığım göz yaşlarımı akıtmıyormuşçasına...Şimdi sadece küçük kalp kırıklarıyla ve harika bir bahçedeyim. Babam her gün geliyor, annemse... Galiba benden korkuyor olabilir. Arada ismini duyuyorum ondan, bana sesleniyor. Özür diliyor galiba, on yıllık kısa ömrümden yaşadığım her şey için..

NİSANUR ÇAKAR

BAĞIMLILIK

Hayatta olmazsa olmazlarımız vardır hepimizin. O olmasa yapamam dediğimiz bir çok şey. Kimilerine göre telefon, tablet kimilerine göre aile, saadet. Korkarız hepimiz bir şeyleri kaybetmekten. Ama hiç yorulmayız kaybolan benliklerimizi her defasında dumur etmekten. Onsuz yapamam dediğimiz her adeta birer parazit gibi günbegün sömürür bizi. Kaybettikçe kaybederiz ve o kayıplığın içinde boğulduğumuzu zannederiz. Halbuki boğulan biz değilizdir. Hiçbir zamanda biz olmayız. Onlara harcadığımız zaman ve kendi değer yargılarımızdır. Çırpınmaya dahi mecalimiz kalmaz, çünkü bizi hayatta tutacak tek yegane dalımız kopmuştur. Her şeyden herkesten en çok da kendimizden taviz veririz tekrardan onu elde etmek için. Ama başaramayız. Karanlığa gömülürüz. Işıkların o sessiz yakıcılığındaki her ışını adeta birer hançermişçesine saplanır ruhumuza. Yardım dilenmek yoktur lügatimizde. Sadece o vardır aklımızda. Birkaç güzel an için verdiğimiz bir mücadele ve koskoca hayal kırıklarıyla dolu yıkılmış bir harabe. Susarız, soyutlanırsınız. Ya da öyle sanarız. Bir müzeymişçesine sergileniriz aniden diğer gözlerin önüne. Kulak tıkaman gereken fısıltılar, mide bulandırıcı ithamlar. Seni anlamadığı halde nezaketten seni soranlara ise vereceğin tek cevap senin için birçok şey onun içinse hiçlikten ibarettir. Bağımlılık.

KUTAY ÖZER

SONSUZ SEVDA

Bir cinayet oldu bu akşam,
Esen rüzgarın musikisinde,
Kimse ölmedi ama,
Aşkım yarım kalmıştı.

Çıktım dışarı zemheride
Düşen yağmurda bekledim,
Göklerin gözyaşını hissettim,
Ağlayışını kara toprağa

Duruyor karşımda kanlı gözleri,
Yarım midir yoksa sevda katili mi?
Yüreğimden akan kan,
Yeşertir sevgimi, bu
Kanlı toprakta büyüyen sevdadır baki.

YAREN YÜKLER

NEMESİA VE ORTANCA

Bir şefkati belki de benimkisi solmuş çiçeklerle
Bir sevdandı belki de benimkisi yağrulmuş hatalarla
Bir duyguydu bu biliyorum, adını koyamadığım belirsizliklerle

Belki de kaybolan bir kitaptım ben
Bahsi bile geçmeyen
Belki de acı bir hatıraydım ben
Hatırlanmak bile istenmeyen
Belki de bir Ortancaydım ben, ve birbirini takip eden belkiler...

Belki ise derin bir iz bırakıyor bünyemde,
Gözlerin gibi...

Gözlerin eskisi gibi izlemiyor dünyayı,
Bir sevinçti seninkisi eskiden
Bir bahardı seninkisi, yazımdı, kışımıdı.
Ama artık görüyorum ki gözlerin nefretle dolmuş,
Artık bir Nemesia'sın sen, Nemesia, artık...

İŞİL BAYRAKTAR

